

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 8/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, Mlynská 28, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/2/2023-281 z 18. januára 2024 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/66/2024 z 28. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozsudkov vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/54/2019 sa sťažovateľka domáhala proti žalovanej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zaplata zväčšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 14 537 eur. Súd prvej inštancie pôvodne rozsudkom č. k. 8C/54/2019-177 z 23. apríla 2021 zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke zväčšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 10 176 eur. Tento rozsudok však bol v tejto časti zrušený rozsudkom krajského súdu č. k. 17Co/28/2021-215 z 26. apríla 2022 a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne okresný súd vo veci opätovne rozhodol a rozsudkom č. k. 8C/54/2019-226 z 20. septembra 2022 priznal sťažovateľke zväčšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 2 180 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že za primerané zväčšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia považoval v prípade sťažovateľky zväčšenie o 15 % z uplatneného nároku v sume 14 537 eur. Nespochybil

závažnosť obmedzení sťažovateľky vo všetkých oblastiach jej života, ale považoval za potrebné ponechať priestor aj pre prípady ešte závažnejšieho poškodenia zdravia. Poukázal na to, že v prípade sťažovateľky nejde o prípad ležiaceho pacienta, u ktorého je nevyhnutné podávanie umelej výživy, polohovanie, s ktorým by bola vylúčená akákoľvek komunikácia a pod. Napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 17Co/2/2023-281 z 18. januára 2024 bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdený a krajský súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 % s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že každé zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“) musí odrážať natoľko mimoriadne okolnosti, že sa poskytuje napr. osobám, ktoré trpia kvadruplégiou, resp. paraplégiou alebo inými závažnými obmedzeniami, v dôsledku čoho sú pripútané na lôžko, úplne alebo v prevažnej miere odkázané na pomoc inej osoby, pričom v danom prípade, práve naopak, sa samotná žalobkyňa vyjadrila, že aj po nehode poskytovala a poskytuje starostlivosť svojej svokre, resp. svokrovi. V zmysle názoru odvolacieho súdu skutkové zistenia v prejednávanej veci nasvedčujú tomu, že v danom prípade nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, avšak s ohľadom na skutočnosť, že odvolací súd nemohol prihliadať na odvolanie žalovanej, výrok o priznaní zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia nadobudol právoplatnosť.

3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky podľa § 448 CSP zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutým rozsudkom podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Odvolací súd poňal mimoriadne zužujúco a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou (judikát najvyššieho súdu R 35/2013) výklad pojmu prípady hodné osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., keď za tieto považoval len úplne najťažšie prípady možného trvalého zdravotného postihnutia. V dôsledku toho sa odvolací súd nezaoberal ani zmätočnosťou rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý na jednej strane uviedol, že sťažovateľka má nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 15 %, no v skutočnosti sumou 2 180 eur priznal len zvýšenie o 7,5 %, keďže zvýšenie náhrady nevypočítal z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia určenej podľa počtu bodov v lekárskom posudku (29 074 eur), ale už zo samotného sťažovateľkou uplatneného nároku na zvýšenie náhrady, ktorý predstavoval podiel 50 % z náhrady podľa počtu bodov, t. j. zo sumy 14 537 eur. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v zmysle ktorého je rozhodnutie odvolacieho súdu potrebné posudzovať v kontexte s rozhodnutím súdu prvej inštancie a že odvolací súd vo svojom rozhodnutí menoval prípady hodné osobitného zreteľa len príkladom, je nedostatočné.

- b) Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu je zmätočný, keďže dovolací súd prijal iné právne posúdenie, pokiaľ ide o percento zvýšenia náhrady podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., keď považoval za dostatočné aj zvýšenie o 7,5 % na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý hovoril o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 15 %, a to pri nezmenených skutkových okolnostiach, pričom túto zmenu v právnom posúdení žiadnym spôsobom nezdôvodnil.
- c) Dovolací súd sa nezaoberal rozhodujúcim argumentom sťažovateľky, v zmysle ktorého priznanie zvýšenia náhrady pri menej závažnom prípade žiadnym spôsobom nenaruša princíp proporcionality, ktorý je zabezpečený systémom bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia za jednotlivé poškodenie zdravia. Zvýšenie náhrady podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. má zohľadniť a spravodlivo odzrkadliť osobitné okolnosti konkrétneho prípadu aj v prípade, že daný prípad nedosahuje stupeň maximálnej závažnosti, pričom však ide o poškodenie zdravia, ktoré podstatným spôsobom zasiahlo do života poškodeného a jeho ďalšieho uplatnenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu v zamietavej časti rozsudku okresného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľky zamietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

6. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, v ktorom uplatnila dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 431 ods. 1 CSP, ktorý vymedzila vadou podľa § 420 písm. f) CSP, a dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP) za judikatúrnej situácie uvedenej v § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

7. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti preskúmal dovolacie námietky sťažovateľky a zistil, že sa významne prekrývajú s argumentáciou sťažovateľky v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu.

8. Dovolací súd sa dovolaním sťažovateľky vecne zaoberal, pričom ho ako nedôvodné podľa § 448 CSP zamietol. Preskúmanie napadnutého odvolacieho rozhodnutia dovolacím súdom robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

9. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery

všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). O svojevôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

10. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, resp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

11. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k posúdeniu rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky.

12. V rámci posúdenia uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že krajský súd § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. neinterpretoval v rozpore s jeho doslovným znením, keď sťažovateľke bolo priznané zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2 180 eur, do ktorého výroku vzhľadom na jeho právoplatnosť nemohol odvolací súd už zasiahnuť, a nepriznanie náhrady nad stanovený rozsah krajský súd odôvodnil tým, že prípad sťažovateľky nespadá pod kategóriu najzávažnejších prípadov, pre ktoré je možné priznať zvýšenie podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu najvyšší súd nevyhodnotil ako zmätočné, poukazujúc na jeho úvahy, v zmysle ktorých nespochybňoval skutočnosť, že sťažovateľka je obmedzená vo svojom rodinnom, pracovnom, kultúrnom a športovom živote a že nemôže vykonávať určité činnosti, ktoré pred nehodou vykonávať mohla, avšak pripomenul, že uvedené je zohľadnené v základnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia, ako aj v jeho lekárskom zvýšení tak, ako to sťažovateľka akceptovala na základe odborného vyjadrenia znaleckej organizácie forensic.sk. Poukázal tiež na tú úvahu krajského súdu, v zmysle ktorej pokiaľ bola sťažovateľka schopná po nehode starať sa predtým o svokra a v súčasnosti o svokra, tak aj keď sú jej obmedzenia zrejmé z predložených zdravotných posudkov, je zároveň zrejmé, že sťaženie spoločenského uplatnenia u nej nie je v takom rozsahu, aby si nebola schopná zabezpečiť samoobslužné činnosti, resp. primerane sa postarať o domácnosť a dokonca aj o ďalšiu osobu, vzhľadom na čo nebol toho názoru, že by sťažovateľke bolo potrebné priznať vyššie odškodnenie než vo výške 2 180 eur bez ohľadu na percentuálne vyjadrenie v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.

13. Vo vzťahu k uplatnenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v judikatúrnej situácii podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v rámci ktorého sťažovateľka namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu reprezentovanej judikátom R 35/2013 pri posúdení právnej otázky v znení „aké dôvody je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.“, sa najvyšší súd v bodoch 16.3 až 17.5 odôvodnenia napadnutého rozsudku veľmi detailne a komplexne zaoberal výkladom tohto pojmu a samotnou aplikáciou § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., pričom skonštatoval, že konajúce súdy sa od judikátu R 35/2013 neodchýlili, ale, práve naopak, je zrejmé, že z neho súd prvej inštancie vychádzal (bod 30 odôvodnenia jeho rozsudku), pričom odvolací súd obsah § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.

nezúžil, keď na tie najzávažnejšie prípady poukazoval len ako na príklad. Citujúc právne závery najvyššieho súdu k aplikácii § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. v jeho rozhodovacej praxi (R 35/2013, 3Cdo/209/2017, 8Cdo/46/2018, 8Cdo/142/2018, 7Cdo/236/2022), dovolací súd uviedol, že z uvedených rozhodnutí možno rezultovať, že zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. o maximálne navýšenie 50 % je možné priznať len poškodeným s najťažšími následkami, keď zostanú pripútaní na lôžko, plne odkázaní na pomoc iných, ktorí nedokážu vykonávať ani základné životné úkony, sú úplne izolovaní nielen od akéhokoľvek spoločenského, športového alebo kultúrneho života, ale aj od sexuálneho a citového života. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky však takéto následky poškodenie zdravia sťažovateľky (vzhľadom na skutkové zistenia a na vykonané dokazovanie) podľa najvyššieho súdu nemalo. Najvyšší súd uzavrel, že v prípade sťažovateľky napriek stupňu poškodenia jej zdravia nejde o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., a úvahy konajúcich súdov vzhľadom aj na citovanú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu sú správne a zodpovedajú zásade proporcionality, primeranosti a individuálneho posúdenia veci. Objasnil, že u sťažovateľky nejde ani o prípad ležiaceho pacienta vyžadujúceho podávanie umelej výživy, polohovanie a bez akejkoľvek komunikácie, ktorý by odôvodňoval zvýšenie až o 50 %. Poukázal na to, že sťažovateľka nie je nesebestačná, iba potrebuje pomoc s niektorými činnosťami. Vie sa samostatne pohybovať, nie je vylúčená z rodinného života, vie sa primerane postarať aj o domácnosť a zvládala sa dokonca podľa jej samotného vyjadrenia postarať o svojich svokrovcov, ktorým zabezpečovala opateru, za čo poberala aj opatrovateľské dávky. Podľa názoru najvyššieho súdu tak nebolo potrebné zasiahnuť do úvahy súdov, keď bolo dostatočne zdôvodnené na základe vykonaného dokazovania, prečo sťažovateľke nepatrí zvýšená náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia nad rozsah 2 180 eur.

14. Sťažovateľka alternatívne namietala nesprávne právne posúdenie otázky „*ktoré prípady je možné považovať za prípady hodné osobitného zreteľa podľa § 5 ods. 5 zákona 437/2004 Z. z., či za tieto prípady je možné považovať len tie najzávažnejšie prípady ako kvadruplégia, paraplégia a pripútanie na lôžko alebo podľa individuálnych okolností aj prípady, ktoré takúto úplne maximálnu závažnosť nedosahujú*“, subsumujúc ho pod judikatúrnu situáciu *sub* § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd ani vo vzťahu k tejto právnej otázke nevidel nesprávne právne posúdenie, keď poukázal na to, že sa aplikáciou § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. zaoberal (body 16.9 až 17.5 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a stanovil pomerne jednoznačné kritériá aplikácie uvedeného zákonného ustanovenia, od ktorých sa súdy v predmetnej veci neodchýlili. Zopakoval, že sťažovateľke bolo priznané sťaženie spoločenského uplatnenia sumou 2 180 eur a nad stanovený rozsah bola žaloba zamietnutá, pričom opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní veci bola zachovaná zásada proporcionality, primeranosti a individuálneho zhodnotenia konkrétneho prípadu sťažovateľky, keď na základe skutkových zistení a vykonaného dokazovania síce okresný súd a krajský súd vyjadrili odlišne mieru primeranosti zvýšenia odškodnenia, keď odvolací súd dokonca zastával názor, že sťažovateľke nepatrí žiadne zvýšenie náhrady, ale napokon uviedol, že nie je dôvod priznať vyššie odškodnenie než vo výške 2 180 eur.

15. Po preskúmaní rozsudku najvyššieho súdu, reflektujúc spôsob jeho odôvodnenia v kontexte sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, ktorá v prevažnej miere kopíruje svoje dovolacie námietky, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok je vnútorne logický a nie je prejavom aplikačnej

a interpretačnej svojvôle dovolacieho súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolaním sťažovateľky vo vzťahu k všetkým uplatneným dovolacím dôvodom, pričom závery, ku ktorým došiel, podrobne, jasne a zrozumiteľne vysvetlil a podporil aktuálnou judikatúrou súdnych autorít. Z jeho obsahu je možné celkom jasne vyvodiť záver, že dovolacie námietky sťažovateľky neboli posúdené ako dôvodné. Za dostatočne presvedčivo odôvodnený a rešpektujúci zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia považuje ústavný súd záver najvyššieho súdu v kontexte nosnej argumentácie sťažovateľky, ktorou spochybňovala interpretáciu a aplikáciu § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. zo strany všeobecných súdov. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie § 5 ods. 5 zákona 437/2004 Z. z. ústavný súd považuje za ústavne konformný, nepopierajúci jeho účel a význam, preto podľa názoru ústavného súdu nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke bol všeobecnými súdmi poskytnutý ucelený právny názor, pričom ústavný súd aprobované právne hodnotenie veci všeobecnými súdmi nepovažuje za excesívne. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva všeobecnými súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (IV. ÚS 156/2021, IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020). V okolnostiach veci ústavný súd preto nevidí žiadny priestor na vstupovanie do rozhodnutia všeobecného súdu a posudzovanie hmotnoprávných či procesných otázok, ktorých posúdenie viedlo najvyšší súd k vydaniu napadnutého rozsudku.

17. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a právom sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu